

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobkyně: K. E.**, evidenční číslo ..., nar. ..., bez státní příslušnosti, hlášena na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. JUDr. Petrem Šurkou, advokátem se sídlem Kvestorská 5, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2014, č.j. OAM-346/ZA-06-ZA04-2010, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. **Žaloba s e z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení.

V žalobě a jejím doplnění namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobkyní namítané skutečnosti (namítá porušení ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Odkázala na obsah správního spisu, správní orgán tím, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako nepřipustnou a řízení zastavil, posoudil její žádost nesprávně a v důsledku toho je jeho rozhodnutí vadné. Odvolává se na svůj nepříznivý zdravotní stav, který jí neumožňuje návrat do země, jejímž je státním příslušníkem, tedy pravděpodobně do Ruské federace nebo jak sama uvádí, že je občanem bez státní příslušnosti, do Německa, kde měla poslední trvalé bydliště. Žalobkyně má za to, že splňuje všechny podmínky ustanovení § 14 zákona o azylu a to podle § 12 tohoto zákona o udělení azylu z humanitárních

důvodů. Uvedla, že její zdravotní stav jí v případě deportace přímo ohrožuje na životě. V minulosti svůj zdravotní stav řešila na území Německa, po příjezdu do ČR se obávala, aby sebe a svého manžela nedostala do problémů, proto se zde neléčila a nenavštívila ani žádného odborného lékaře. Dovolává se znaleckého posudku o jejím současném zdravotním stavu, který měl vyhotovit žalovaný a poskytl souhlas k vyžádání její dokumentace z vyjmenovaných zdravotnických zařízení v Německu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti trvá. Konstatoval, že právní zástupce žalobkyně nesprávně uvádí, že řízení bylo v jejím případě zastaveno pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě bylo vydáno meritorní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 až § 14b zákona o azylu. Uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) cit. zákona. Najevo nevyšla žádná konkrétní skutečnost (a ani podaná žaloba takový relevantní argument neobsahuje), z níž by vyplynulo, že by žalobkyně byla v zemi původu pronásledována pro některý z důvodů taxativně vymezených ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na to, že povinnost tvrzení vázne výlučně na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 3 Azs 40/2012-38 ze dne 31.10.2012), má žalovaný za prokázané, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran své povinnosti tvrzení. K aplikaci ustanovení § 13 cit. zákona nebyl dán žádný důvod, stejně tak nevyšel najevo žádný zvláštního zřetele hodný důvod ve smyslu ustanovení § 14 cit. zákona, což správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil. Správní orgán se pečlivě zabýval i možnou hrozcí vážnou újmou v případě návratu žalobkyně do země, k níž byla v souladu se zákonem posuzována (tj. k Ruské federaci), shromáždil aktuální, věrohodné a použitelné informace o její vlasti a existenci hrozcí vážné újmy neshledal. Uvedl, že podaná žaloba a její doplnění obsahují jediný argument, a to odkaz na zdravotní stav žalobkyně, z něhož dovozuje naplnění důvodů udělení azylu dle § 14, § 12 zákona o azylu. Je zřejmé, že zdravotní stav nemá nic společného s taxativně vymezenými důvody udělení azylu dle § 12 a právní zástupce žalobkyně se mýlí, pokud humanitární důvody podřazuje pod § 12 zákona o azylu. Azyl z humanitárního důvodu může být udělen toliko dle § 14 zákona o azylu. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu (rozsudek NSS č. j. 8 Azs 10/2012 ze dne 30.3.2012). Rozhodnutí o humanitárním azylu pak soud přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, nezkoumá tedy, zda zde humanitární důvody byly či nikoli (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003). Správní orgán na str. 6 - 7 svého rozhodnutí popsal, z jakých důvodů neshledal existenci zvláštního zřetele hodného důvodu pro aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu. Zásadní skutečností dle jeho názoru je to, že žalobkyně od začátku svého pobytu v ČR (2010) nepodstupuje žádnou specializovanou léčbu, z důvodů kvůli kterým by byla odkázána na pobyt na území ČR, nenavštěvuje žádné zdravotnické zařízení, není v péči žádného ošetřujícího lékaře. Žalobkyně v průběhu

správního řízení neunesla svou povinnost tvrzení, neboť nepředložila správnímu orgánu žádné potvrzení o zdravotním stavu a ani nepožádala o zohlednění své zdravotní dokumentace ze SRN. Výslovně naopak potvrdila, že lékařskou péči v ČR nevyhledává (protokol o pohovoru ze dne 6.11.2013, str. 1). S ohledem na skutečně zjištěný stav věci a vázanost správního orgánu tvrzeními žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je dle žalovaného irrelevantní tvrzení právního zástupce žalobkyně v podané žalobě, že měl správní orgán sám nechat vypracovat odborný posudek o jejím zdravotním stavu. V žalobě navrhované důkazy pokládá žalovaný za nepřípustné prolamující ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez jednání za presumovaného souhlasu žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu zástupce žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.9.2010 uvedla, že má ruskou národnost i státní příslušnost, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Je vdaná, manžel a tři dcery žijí v Německu. Rodiče a dvě sestry žijí v Rusku. Vlast opustila v roce 1989, odjela za manželem, který v té době pracoval v Německu, jiný důvod neměla. Do ČR přijela v roce 2009. K důvodům žádosti uvedla, že nemá jiné východisko. Nyní je v situaci, že nemá kam jít. Dlouho neviděla manžela a své děti, chtěla by být s nimi. Uvedla, že její manžel je bývalý důstojník ruské armády. Původně žili v Německé demokratické republice, po sloučení Německa a odchodu sovětských vojsk v Německu zůstali. V Rusku dlouho nebyla, bojí se tam vrátit, neumí si to představit. Chtěla by žít v Německu se svou rodinou. O mezinárodní ochranu poprvé požádala v roce 1991 v Německu, sama však řízení zastavila. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že ji občas bolí hlava, cítí se lépe.

Se žalobkyní byly v průběhu správního řízení provedeny pohovory dne 8.10.2010, 12.10.2010, 14.10.2010, 1.12.2010, 6.1.2011 a 6.11.2013. V jejich průběhu uvedla, že do ČR přicestovala asi na podzim roku 2009. Předtím žili s manželem v Německu. Uvedla, že nikdy nebyla nemocná, do dubna 2007 pracovala, pak onemocněla. Upadla do bezvědomí a probudila se v nemocnici. Měla krvácení do mozku, podstoupila operaci. Po další operaci zůstala paralyzovaná na levou polovinu těla, byla dočasně na invalidním vozíku. Manžel ji odmítl dát do domova důchodců, hledal další možnosti léčby a rozhodl, že budou jezdit do ČR. To bylo v roce 2009. Žádného lékaře zde však nevyhledali, manžel jí pomáhal a ona „se postavila na nohy“. Vždy se vraceli zpět do Německa, manžel však zapomněl prodloužit platnost dokladů opravňujících je k pobytu v Německu. Když se jednou

vraceli z ČR do Německa, byli ve vlaku kontrolováni německou policií a vráceni do ČR, protože neměli platné pasy. Žalobkyně byla půl roku v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kam ji převezla česká policie. Její manžel byl převezen do vězení v Německu, kde si odpykával trest odnětí svobody ve výši 10 měsíců za převoz většího množství peněz než dovoleného z Rakouska (určených na její léčení, byli to jejich peníze, měli je v rakouské bance) a byl při tom přistižen. Koncem prosince 2010 by měl být propuštěn. Žalobkyně dále uvedla, že by se co nejdříve chtěla vrátit do Německa za svou rodinou, kde pobývala dvacet let, manžel by o ni pečoval. O mezinárodní ochranu žádá proto, že neví, co má dělat, nemá kam jít, nemá žádné doklady. Její dcery o její žádosti nevědí, není s nimi v kontaktu a neví, proč se o ni dcery nezajímají. Do Ruska se vrátit nemůže, neměla by kde bydlet, je bez příjmů, musí se léčit a v Rusku nemá pojištění. Za další problém označila skutečnost, že po odchodu sovětských vojsk zůstali v Německu a manžela by kvůli tomu mohli v Rusku stíhat. Oficiálně by to mělo být promlčeno, ale v Rusku se nic nezapomíná. Ke své žádosti o mezinárodní ochranu v Německu v roce 1991 doplnila, že oba s manželem dlouho čekali na rozhodnutí. Ze strany německého úřadu, který vyřizuje doklady, jim bylo nabídnuto vyřízení dokladů k pobytu bez nutnosti žádat o mezinárodní ochranu. Řízení proto sami zastavili a poté obdrželi doklady. Dále uvedla, že zdravotně se cítí dobře, pravidelně žádné léky neužívá. Občas má bolesti hlavy, po užití léku na bolest se cítí dobře. V nemocnici byla téměř tři roky a nyní si užívá toho, že je jí dobře. Při pohovoru dne 14.10.2010 uvedla, že má omezenou hybnost levé ruky, bolí ji i noha. Stále doufá ve zlepšení. Při pohovoru dne 6.1.2011 žalobkyně uvedla, že dcerám několikrát neúspěšně telefonovala, nyní je kontaktovat nechce, neví, co by jim řekla. Dále uvedla, že nyní je i její manžel v ČR jako žadatel o mezinárodní ochranu, nachází se v Zastávce u Brna. Při pohovoru dne 6.11.2013 uvedla, že bydlí s manželem v Pardubicích. Zdravotně se cítí dobře, potřebovala by odborné vyšetření, ale nemá peníze. Během svého pobytu v ČR žádného lékaře nenavštívila, nebyla nemocná, nepotřebovala to. Nechodí ani k léčiteli, za vše se musí platit. Kromě léku na bolest (Ibuprofen) žádné jiné léky neužívá. Uvedla, že přes skype je v kontaktu jen se svou nejmladší dcerou. V kontaktu je i s příbuznými v Rusku. Dcery ani jiní příbuzní je v ČR nenavštívili. Uvedla, že nyní je v domácnosti, manžel chodí do práce. Dále upřesnila, že v Německu získali doklady k pobytu, které si pravidelně prodlužovali, na úřadě nechali své ruské doklady. Neměli cestovní doklady, při cestách do zahraničí používali německé doklady o pobytu. Nyní by chtěla zůstat v ČR. V případě návratu do Ruska by měla potíže, nebyla tam 20 let, je to jiná země, než ze které odjížděli. Bojí se o svého manžela, který byl vojákem a v Německu zůstali kvůli němu. Dále uvedla, že s manželem nemají žádné ruské ani německé doklady, nevědí, k jaké zemi patří. Cítí se být spíše občankou Německa, s Ruskem ji spojují jen příbuzní. Pokoušela se získat německé občanství, skončila ji platnost dokladů o pobytu a nestihla to. Ani neví, jakým způsobem by mohla získat ruské občanství.

Žalovaný na straně 1-2 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nepředložila žádné doklady k prokázání své totožnosti a státní příslušnosti, žalovaný proto vycházel z jejího prohlášení ze dne 30.9.2010. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že není zcela přesvědčena, že je občankou Ruské federace a označila se dále za osobu bez státní příslušnosti, žalovaný s odkazem na informaci MZV ČR č.j. 126388/2013-LPTP ze dne 6.2.2014 (výklad původního zákona o státním občanství Ruské federace ze dne

28.11.1991 a nového zákona o státním občanství ze dne 31.5.2002) uvedl, že pokud žalobkyně nezískala ruské občanství automaticky v době rozpadu Sovětského svazu, což není schopna vyvrátit ani potvrdit, nový zákon ze dne 31.5.2002 jí umožňuje ruské občanství získat. Žalovaný proto důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu posuzoval ve vztahu k Ruské federaci. Uvedený postup považuje soud za správný.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch – Rusko 2014, z Informace MZV ČR č. j. 1263882013-LPTP ze dne 6.2.2014, Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2012. Tyto informace jsou součástí správního spisu a žalobkyni bylo umožněno se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout doplnění podkladů. Žalobkyně uvedla, že jí stačí sdělení obsahu podkladů, které se však týkají Ruska a vzhledem ke skutečnosti, že dlouho žila v Německu, neví, proč tam nejsou informace i o Německu. Odkázala na své výpovědi.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého

posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně označila skutečnost, že nemá kam jít, nemá jiné východisko. Přes dvacet let žila v Německu, ale včas si neprodloužila doklady k pobytu, do Ruska se vrátit nechce, nemá tam žádné zázemí a nezná tamní situaci po dlouhé době pobytu v zahraničí. Zmínila i svůj zdravotní stav. Soud uvádí, že výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další, když žalobkyně označené důvody podané žádosti do uvedeného výčtu nespadají. Žalobkyně nejdříve uváděla, že by se chtěla vrátit do Německa, připustila i pobyt v ČR. Pokud odmítla svůj návrat do Ruské federace, soud přisvědčuje žalovanému v tom, že žalobkyně nijak neprokázala a ostatně ani netvrdila, že by jí v případě návratu do Ruska hrozilo azylově relevantní pronásledování, když pouhá obava z neexistence zázemí a obtížné začlenění do tamní společnosti jsou neslučitelné s důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Navíc žalobkyně má v Ruské federaci ještě stále své rodiče a dvě sestry a jak uvedla, je s nimi v kontaktu. Pokud jde o žalobní námitky, je soud nucen konstatovat, že žaloba je částečně zmatečná v tom, že v projednávané věci se skutečně nejedná o případ zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany (dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a zákona o azylu), ale o vlastní meritorní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 – 14b zákona o azylu. Stejně tak žalobní námitka dovolávající se nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně jako důvodu pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu není důvodná, neboť dle výše uvedeného taxativního výčtu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je zcela zřejmé, že tento důvod tam uveden není. Zdravotní stav je možné případně zohlednit jako okolnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu za splnění zákonných hledisek (viz níže). Z důvodů, které žalobkyně ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, je zcela zřejmé, že se snaží o legalizaci pobytu v ČR, poté co bylo prokázáno, že kvůli neplatným dokladům k pobytu se nemůže vrátit do Německa, kde předtím pobývala přes dvacet let. Ač soud z čistě lidského hlediska dovede takovou pohnutku pochopit, je nucen současně uvést, že její naplnění nemá oporu v zákoně o azylu. V konstantní judikatuře NSS (např. v rozsudku č. j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004), je vyjádřen názor soudu, že azyl je institutem zcela výjimečným který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Stejně tak, jako nepředstavuje univerzální nástroj pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel, přičemž důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána (viz. dřívější rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6A 709/2001 ze dne 30.4.2002). Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. S učiněnými závěry žalovaného, že

žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožnil.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se rovněž opakovaně vyjadřoval NSS. Lze tak jistě odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20. 12. 2005, v němž je uvedeno, že *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“*. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje. Žalobkyně v doplnění žaloby poukázala na svůj nepříznivý zdravotní stav, který jí neumožňuje návrat ani do Ruské federace ani do Německa. V minulosti byla léčena v Německu, po příjezdu do ČR (v roce 2009) se zde neléčila a za celou dobu nenavštívila ani žádného odborného lékaře či specializované lékařské zařízení. Kromě občasného užití léku na bolest pravidelně žádné léky neužívá. To uvedla v průběhu správního řízení a zopakovala v doplnění žaloby. Při posledním pohovoru dne 6.11.2013 uvedla, že zdravotně se cítí dobře, přičemž za celou dobu (od podání žádosti na podzim 2009 do vydání rozhodnutí dne 24.4.2014) žalobkyně žalovanému neposkytla žádný důkaz o svém nepříznivém zdravotním stavu, ač tak jistě učinit mohla. Navíc ze samotného vyjádření žalobkyně v průběhu správního řízení nelze dospět k závěru, že v případě deportace by byla ohrožena na životě. Pokud jde o úroveň zdravotní péče, pak sama skutečnost, že dostupnost či úroveň zdravotní péče je v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu nižší či nákladnější, není možné považovat za azylově relevantní, ostatně ani v České republice není lékařská péče bezplatná (např. rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 30/2007 ze dne 26. 7. 2007). Soud dále rozhodl tak, že navržený důkaz znaleckým posudkem o zdravotním stavu žalobkyně (ač v žalobě je návrh tohoto důkazu směřován ve vztahu ke správnímu orgánu) nebude proveden (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Soud své rozhodnutí odůvodňuje nadbytečností (aktivní v tomto směru i s ohledem na unesení důkazního břemene měla být již ve správním řízení sama žalobkyně, zejména při zohlednění délky řízení) a dále zásadou ekonomiky řízení. Neprovedení znaleckého posudku žalovaným nepředstavuje v daném případě důvod, pro který by soud napadené rozhodnutí zrušil. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při posuzování nevybočil z mezí

stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní obavy či hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případný návrat do země jejího původu. K otázce zdravotního stavu žalobkyně se soud vyjádřil výše a uvedené závěry lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu. Žalovaný dle názoru soudu odůvodnění i této části rozhodnutí věnoval dostatečný prostor, a soud neshledal v jeho závěrech pochybení, ostatně žaloba ve vztahu k doplňkové ochraně neobsahuje žádné konkrétní námitky. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody*

pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“

Soud uzavírá, že neshledal žalobou namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnilly. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Soud konstatuje, že před zdejším soudem je pod č.j. 32Az 19/2014 vedeno přezkumné řízení ve věci mezinárodní ochrany manžela žalobkyně (KOSCHELEV Aleksandr, evidenční číslo B000622, nar. 19.7.1961), jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany soud dnešního dne rovněž zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. února 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová